

De set en set

Anna Carreras

Ulls d'ametlla

A la vida hi ha moments en què el bell tempta el terrible. Quan passegem pel carrer, per exemple, i repensem les possibilitats de l'ar-

quitectura que ens acotxa. Bateguem a cop de memòria, sensibilitat, intuïció i experiència. Fem equilibris entre les fronteres del possible. Projectem allò que som i el que ens agradaria ser des de la utopia. Us heu fixat que les ciutats –organismes vius, com els poemes– s'omplen de figures geomètriques? Alguna vegada heu volgut cosir espais i fer una sola ciutat sense fissures? Som cervell, caps amb claus que obren portes i barregen disciplines. En-

No és fàcil traslladar els conflictes de l'individu a l'art

cara traginem el jou diví, l'absurda imposició de la culpa i el remordiment cristià. No és fàcil traslladar els conflictes de l'individu a l'art. Cal molta perícia dominant l'espai i les lògiques de la forma. Dins la boira i el vent –la bora de Rilke–, el poeta arquitecte dibuixa més bé. Devora Rilke amb idèntica passió amb què estudia la xarxa subterrània de venes i artèries. Porta un llibre del poeta austríac a la butxaca, marcat fins a l'extenuació, palpat amb un criteri transversal que tant el mena a obrir un volum de neurologia com a fer volar flors a l'interior d'un cub de formigó. Som davant d'un pensador de curiositat hiperactiva. Aquest és Pep Admetlla i aquesta és la seva elevada llum. Fins al 21 de maig, l'artista ens obre set portes més una a la mostra retrospectiva de la seva obra: *La poètica de l'espai*. La trobareu a Can Mario, Museu d'Escultura Contemporània de la Fundació Vila Casas de Palafrugell. Aneu-hi, és una ordre.